

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်မှူးမေ

ခံ ဝါယ်ဇကရီ

အဆင့်
လုံးစုံသင်တန်း

သည် နွေဟာ ပိုပြီးပူပြင်းတယ်
လောကဓံက မွန်းတည့်ချိန်မို့
အယ်နီညိုနဲ့ ပေါင်းပြီး
ကျွန်မရင်ကို မီးပြင်တိုက်ခဲ့။

ရွှေရေးစံပယ်

မေမေရှိတော့တဲ့ အရိပ်မဲ့ကောင်းကင်မှာ
လမိုက်ညတွေရဲ့ အမှောင်ကို ဖောက်ထွက်ဖို့
သားကို သူရဲကောင်းဝတ်ရုံလွှာတစ်စုံ
ဆင်မြန်းပေးသနားပါ မေမေ။

ရွှေသုတ

နံနက်စောစော ဝေလီဝေလင်းအချိန်။

နှင်းတွေ၊ မြူတွေ အုံ့ဆိုင်းနေတာကြောင့် ကိုယ့်လက်ဝါးကိုပင် ကိုယ်
မမြင်ရ။

ဒေါ်စံပယ်ဦးတစ်ယောက်၊ လမ်းလျှောက်စံပယ်ပန်းသည် ၊ ကိုယ်နေ
ထိုင်ရာ ဟိုးရန်ကုန်မြို့ရဲ့ ဆင်ခြင်ဖုံးအရပ်မှ သည် ဘတ်စ်ကားစီးပြီး မြို့
ထဲရောက်တော့ စံပယ်ပန်းတွေ လျှောက်ရောင်း။

စံပယ်က နှစ်ဆ၊ သုံးဆလောက်မြတ်တာပဲ။ စံပယ်ခြံမှ အဖူးလေး
တွေခူးပြီး ရေစိုဝတ်နှင့် အုပ်ထားလိုက်လျှင် ပွင့်သည် ။ အဲ အပ်ချည်နှင့်
သီတာကတော့ သမီးလေးနှစ်ယောက်ပေါ့။

သားတွေ၊ သမီးတွေအကြောင်းတွေးလိုက်လျှင် ဒေါ်စံပယ်ဦးတစ်
ယောက် ရင်ထဲ လေးသွားတာပဲ။

သမီးချော၊ သားချော၊ အလိမ္မာလေးတွေ။ ဒါလေးတွေ ပညာတတ်ဖြ
စ်ဖို့ ဆိုတာ လွယ်ပါ့မလား။ သူမလို တစ်ခုလပ်မတစ်ယောက် အတွက်
ဘဝကြမ်းသည် ခါးမှ ခါး။

ဟိုတုန်းကတော့ သူမလည်း ရွှေထီးဆောင်းခဲ့ဖူးပါသည် ။ မိဘတွေ
က အရာရှိကြီးတွေ။

နောက်တော့ ဆယ်တန်းနှစ်မှာ အချစ်ကိုကိုးကွယ်မိပြီး လမ်းမှား
ရောက်သွားမိလိုက်တာ။ ယခုထိကို လမ်းမှန်ပေါ် ပြန်မရောက်တော့။

မိဘတွေ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေနှင့်လည်း အဆက်အသွယ်မလုပ်ရဲ
ခဲ့။

သည် ကြားထဲ သူမကိုးကွယ်ခဲ့သည် အချစ်နတ်ဘုရားကလည်း တိ
တ္ထိတက္ကဒွန်းတွေလို အတုအယောင်ဘုရား ဖြစ်ခဲ့လေသောအခါ။

ဘဝ၏ လောကဓံကြမ်းကြမ်းကို ရင်ဆိုင်ဖြတ်ကျော်ရင်း သားသမီး(၃)ယောက်နှင့် သူမ၏ ဘဝက လုံးလည်ချပ်ပြား။

သည် လိုပဲ ကလေးတွေကို ကျောင်းတော့ ဖျစ်ညှစ်ထားခဲ့သည် ။ ကျူ
ရှင်တွေ၊ ဂိုက်တွေမယူနိုင်ပေမယ့် အောင်တော့အောင်ခဲ့သည် ပါပဲ။

ဒေါ်စံပယ်ဦးရဲ့ ဘဝက သိပ်ပြီး သန့်စင်ချောမွေ့ခဲ့သည် တော့
မဟုတ်။

သည် လိုပဲ ဟိုလူ့မျက်နှာချိုသွေးရ၊ သည် လူ့အောက်ကျို့ပေးရ
လည်း ရှိခဲ့ပါရဲ့ ။

ဟိုဘက်လမ်းထဲက ဦးလှဘူးကြီးဆီမှာ ငွေသွားချေးမိတုန်းကရော။

သည် လူကြီးဟာ နှာဘူးကြီးမှန်းသိပေမယ့် သား သမီးတွေအတွက်
ငွေလိုအပ်လွန်းသည့်အခါ သွားပြီးချေးခဲ့ရတာပါပဲ။ ကျားရဲရာကြမ္မာ
မရိုးသာဆိုတဲ့ စကားကို လက်ခံခဲ့ရသည့် ဘဝ။

ဖြူဖြူစင်စင်နှင့် စံပယ်ပန်းလေးတွေ ရောင်းစားခဲ့ပေမယ့် သည် ခေ
တ် မြို့ပြ၏ စားစရိတ်၊ နေစရိတ်တွေကို ဒေါ်စံပယ်ဦး အတူနေခဲ့ရတာ
ခက်ခဲကြမ်းတမ်းလှစွာ။

အတွေးများ နှင့် စံပယ်ပန်း ဗန်းလေးကိုရွက်ကာ သူမရောင်းနေကျ
မြို့လယ်ခေါင်သို့ ခပ်သွက်သွက်လေး လျှောက်သွားနေခဲ့တာ နှင်းမြူ
တွေကြားမှာ ။ သည် စဉ် -

‘ဒုန်း’

သူမကို ကားတစ်စီးဝင်တိုက်သွားခဲ့ပြီ။ စံပယ်တွေ လမ်းမပေါ်မှာ ပြန်ကျွဲကာ စံပယ်အချို့ သွေးချင်းချင်းနီသွားခဲ့ပေပြီ။

‘ဟာ’

‘ဘယ်... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဟေ့ကောင်’

‘မောင်း... မောင်းပြေးကွာ၊ ဘယ်သူမှ အနားမှာ မရှိဘူး၊ နှင်းတွေ ဒီလောက်မည်းမှောင်နေတာ’

‘သေသလား၊ ရှင်သလား၊ ဆင်းကြည့်ပြီး ကူညီကြရအောင်ကွာ’

‘ဟေ့... တော်ကြာ အဖမ်းခံနေရရင် ငါတို့ စာမေးပွဲကလည်း နီးပြီ၊ ပြေးကြပါစို့ကွာ’

ကားပေါ်မှ လူငယ်နှစ်ယောက်၏ အချီအချစကားသံတွေနှင့်အတူ ကားက တစ်ရှိန်ထိုး မောင်းထွက်သွားခဲ့သည်။ ။

လမ်းမပေါ်မှာ တော့ နှင်းမှုန်မသဲမကွဲထဲ စံပယ်တွေ ဖွေးတချို့၊ နီတချို့။

အခန်း(၂)

ရွှေရေးစံပယ်

ရွှေသုတ

ငွေရေးစံပယ် တဲ့ ။

မောင်နှမ သုံးယောက်။

ဦးကျော်သူ၏ နာရေးကူညီမှုအသင်း အကူအညီနှင့် ပြီးဆုံးသွားခဲ့ရသည့် မိခင်၏ ဈာပနာကို ငေးမျှော်ကြည့်ကြရင်း မီးသဂြိုဟ်စက်မှ မီးခိုးများကို မချိတရီ ငေးမျှော်ရင်း။

ရင်ထဲမှာ သောကတွေက မီးတောင်မြဲလို။

ဘဝဟာ ခါးလွန်းလို့ တမင်ကျီစယ်နေတာလားလို့ ပင် ထင်မြင်စရာ

။

လူ့ဘဝဆိုတာ ဒီလို ခါးသည်းဖို့ လား။

ဒီလောက် ကြမ်းရှုဖို့ လား။

ကျူးကျော်တဲ့တွေ၊ ကျူးကျော်ရပ်ကွက်တွေကို ဘူဒိုဇာတွေနှင့် စွမ်းအားရှင်တွေနှင့် လာပြီး ဖြိုဖျက်တုန်းကတစ်ခါ။

သားအမိတွေ လည်ပင်းဖက်ပြီး ငိုပွဲတွေဆင်ခဲ့ရ၊ နေစရာတဲလေးပင်

ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ရပြီ။

နောက်တော့ မေမေ အမြဲဖောက်သည် ယူ ရောင်းချနေခဲ့သည့်
စံပယ်ခြံမှ ကြီးမေ၏ ညှာတာထောက်ထားမှုဖြင့် သူတို့ စံပယ်ခြံထောင့်
မှာ အိမ်ကလေးမည်ကကာ မတ္တဆောက်ပြီး နေထိုင်ခွင့် ရခဲ့သည့်ဘဝ။

ဟော ယခုကျ သူမတို့ ၏ သူရဲကောင်းမိခင်ကြီး သူမတို့ ၏ ရွှေတော
င်ကြီးပါ ပြုချေပြီကော။

ဖခင်ဆိုတာလည်း ဘယ်အရပ်မှာ လေလွင့်ရွက်ဝါလို သွားရောက်အ
ပင်ပေါက်နေသည် မသိ။

လူးလိုမ့်ငိုကြွေးဖို့ တောင် ခွန်အားမရှိတော့။

မိခင်ကြီးခမျာ ပိုင်ရှင်မဲ့အလောင်းအဖြစ် ဆေးရုံကြီးရဲ့ ရေခဲတိုက်မှ
နေရရှာတာ။

သူတို့ ကလည်း မိခင်ကြီး ပြန်ရောက်မလာလို့ လိုက်လံရှာဖွေရင်း
သူ ဈေးရောင်းတတ်သည့် နေရာတစ်ဝိုက်မှာ လိုက်စုံစမ်းကြတော့မှ
ကားတိုက်ခံရပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ကြောင်း သိလိုက်ရသည့်အဖြစ်။

လူမဆန်သူ ကားသမားတော့ သတင်းအစအနပင် မရခဲ့ပါ။

မျက်မြင်သက်သေလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိ။

ဘဝဆိုး ဘဝကြမ်းကြီးထဲမှာ စိတ်ချထားခဲ့ပြီလား မေမေရယ်။

ဦးဆောင်သူမဲ့သွားတဲ့ ဒီတိုက်ပွဲကို သမီး ဘယ်လို ဆက်တိုက်ရမှာ
လဲ။

ကျားကွက်လို အရွှေ့မှားရင်၊ အရွှေ့မှားရင် အစားခံရမှာ က နယ်ရုပ်
ကလေးသုံးကောင်။

အကြီးဆုံးသမီးဖြစ်သည့် ရွှေရေးစံပယ် မိခင်အတွက် သောကအပြင် ညီမနှင့်မောင်၊ နောက် သူမဘဝတွေအတွက်ပါ ပူဆွေးသောကရောက် နေရသည့် အဖြစ်။

မေမေမရှိတုန်းက ကြက်သားအုပ်မကြီးလို သားသမီးတွေကို အ တောင်နှင့်အုပ်ပြီး ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မှုတွေ ပေးနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ယခု တော့ လောကဟင်းလင်းပြင်မှာ မေမေရဲ့ ငှက်ကလေးတွေ အကာအကွယ်မဲ့။

သူမတို့ ကို ထိုးသုတ်၊ ဆိတ်ပေါက်စားမည့် စွန့်ရဲကြီးတွေ၊ သိမ်းငှက် ကြီးတွေကလည်း ကောင်းကင်ယံမှာ တဝဲဝဲ။

မေမေ့ မီးခိုးလုံးလေးကို မှန်းမျှော်ရှိခိုးကြရင်း မောင်နှမ (၃)ယောက် မျက်ရည်တွေနှင့် ဖြေမဆည်နိုင်ကြစဉ် ရွှေရေးစံပယ်ကို ပခုံးလာဖက်ပြီး နှစ်သိမ့်သူက -

တစ်ဖက်လမ်းထဲမှ သူဌေးဦးလှဘူး။

‘တော်ရောပေါ့ သမီးတို့ ရယ်၊ ပါပါ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ။ သမီး တို့ မေမေဟာ တကယ့်သူရဲကောင်းမိခင်တစ်ဦးပါ။ သမီးလေးတွေကို နေပြောက်မထိုးအောင် စောင့်ရှောက်ခဲ့သူပါ။ တကယ့်ကို ရာဇဝင်တွင် လောက်ပါပေတယ်ကွာ’

‘ကဲ... ဒီလောက်ကြီးလည်း အားမငယ်ကြပါနဲ့ ။ ပါပါစောင့်ရှောက် ပါ့မယ်။ ဒီစံပယ်ခြံမှာ တဲလေးနဲ့ နေလို့ သမီးတို့ ဘယ်လုံခြုံမလဲ။ ပါပါ တိုက်နောက်ဘက်မှာ သစ်သားတန်းလျားရှိတယ်။ ဒီနေ့ပဲ လိုက်ခဲ့ကြ။ ကျောင်းဆက်တက်ချင်လည်း တက်၊ မတက်ချင်လည်း ပါပါဆိုင်တစ်ခုခု မှာ အရောင်းစာရေးဝင်လုပ်ကြ’

အကွက်ကိုစေ့လို့ ။ စီမံပုံက။

ရွှေရေးစံပယ်ဆိုတာ အဝေးသင်ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသူ၊ စာပေဗဟု သုတကြွယ်ဝသူ၊ မိခင်နှင့်အတူ လောကဓံကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့် ဘဝသမားမို့ လေးညှို့သံတွေကို ခွဲခြားနားလည်တတ်ပါသည် ။

ဦးလှဘူး၏ သတင်းကလည်း ရပ်ကွက်ကိုပင်ကျော်ပြီး သတင်းမွှေးပြီးသား။

မိန်းမခရေဇီ။ လူပျိုကြီးအမည်ခံပြီး ဒီကိစ္စမှာ တော်တော်ဝါသနာကြီးသူ။ စားဖို့ အမြဲချောင်းနေသည့် ကြောင်ပါးကြီး။

မေမေက ယောက်ျားတို့ ၏ အန္တရာယ်ကို မထင်မှတ်သည့် ရှုထောင့်မှ ဘယ်လို၊ ဘယ်ပုံဝင်လာတတ်ကြောင်း အရင်းအတိုင်း ပြောပြ သွန်သင်ဆုံးမထားခဲ့တာ။

ဦးလှဘူးရဲ့ အခန်းကဏ္ဍကို သူမ သိပြီးသား။ သည် တော့ အပျော့ဆွဲနှင့် လာပြီး နှူးနေ ကပ်နေသည့် တောက်တဲ့ ကြီးကို မိုးကြိုးပစ်သလို ပစ်ချရမည်။

‘ရတယ်... ကျွန်မတို့ ကို ကူညီစရာမလိုဘူး၊ ကျွန်မတို့ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်မှာ ’

‘အမယ်လေး ဘေဘီရယ်... ဒီလောက် မာယာတွေ ထူပြောနေတဲ့ လောကကြီးထဲမှာ ဘေဘီ စုတ်ပြတ်သက်သွားမှာ ပေါ့။ အလှတွေ ပျက်ကုန်မှာ ပေါ့။ အဟက်ဟက်... ဘာလဲ ဘေဘီက မေမေ့လိုပဲ စံပယ်ပန်းလျှောက်ရောင်းဦးမလို့ လား’

‘ဒါ... ဦးလေးအကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး’

သူ့လက်ကို ပခုံးပေါ်မှ ခပ်ဆတ်ဆတ်ပုတ်ချရင်း ရွှေရေးစံပယ်

မောင်နှင့် ညီမလက်ကိုဆွဲရင်း မေမေ သဂြိုဟ်ခဲ့ရာ မီးသဂြိုဟ်စက်ကြီး
ကို ကျောခိုင်းခဲ့သည်။ ။

မွန်းတည့်ချိန်မို့ မွန်းတည့်နေကတော့ အသည်းကျွမ်းအောင်ကို ပူ
လောင်လျှမ်းလျှမ်းတောက်ဆဲ။

အခန်း(၃)

ရဲမာန်

သူ့မျက်လုံးထဲမှာ စံပယ်ပွင့်တွေ။

ကြည့်လေရာရာမှာ စံပယ်တွေ၊ နီတချို့၊ ဖြူတချို့။

စံပယ်တွေက သူ့ကို နေ့တိုင်း နှိပ်စက်နေခဲ့သည် ။

ထိုနေ့က သူ ကံမကောင်းခဲ့ပါ။ မေမေ့အတွက် ဆရာဝန်သွားခေါ်ရင်း အပြန်မှာ စံပယ်ပန်းသည် ကြီးကို ကားနှင့်တိုက်ခဲ့မိလိုက်တာ။

နှင်းမှုန်တွေကြားမှာ ဘယ်လို ကမူးရှူးထိုးဖြစ်လို့ တိုက်မိမှန်းကို မသိ။ သူရယ် သက်သူရယ်။

ကားမောင်းသူက သက်သူရပေမယ့် ကားက သူ့ကားပါ။ သူ့မှာလည်း တာဝန်ရှိတာပေါ့။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူတို့ နှစ်ယောက်လုံး အဖမ်းခံရမှာ ၊ ထောင်ကျမှာ ၊ သူတို့ ဘဝတွေ အညွန့်ကျိုးကုန်ရမှာ တော့ သေမလောက် စိုးရိမ်မိခဲ့ကြသည် ။

ကားတိုက်မိပေမယ့် ဘာမှ တာဝန်မယူ၊ ဆင်းမကြည့်မိကြဘဲ လက်လွတ်ထွက်ပြေးခဲ့မိကြသည့်အဖြစ်။

ယခု တစ်လလောက်ကြာလို့ သွေးအေးသွားမည်လား မှတ်တယ်။ စံ

ပယ်တစ္ဆေက သူ့ကို အရိပ်လို ခြောက်လှန့်နေလေမြဲ။ ပိုလို့ တောင်ဆိုး လာခဲ့သည် ။

ညစဉ်လိုလို အိပ်မက်တွေမှာ စံပယ်ပန်းသည် အဒေါ်ကြီးက သူ့ကို လာရောက်ဆဲဆို ရန်တွေ့နေမြဲ။

‘ဟဲ့... လူလိမ်၊ လူညာ၊ လူဆိုး၊ လူမိုက်။ နင့်ကြောင့် ငါ့သားသမီးတွေ ဒုက္ခလှလှတွေ့နေကြပြီ။ နင်ကတော့ တာဝန်မဲ့ လာပြီး ရှောင်ပုန်းနေတယ်ပေါ့လေ။ နင့်ကိုငါသတ်မယ်၊ သတ်လို့ ရအောင်ကိုသတ်မယ်’

‘ကားမောင်းတာ သက်သူရလေ၊ သူ့ကိုသွားလှန့်ပါလား’

တစ္ဆေ နှင့်ပြိုင်ပြီး သူ ဆင်ခြင်တွေတက်တော့ တစ္ဆေက အိပ်မက်ထဲ မှာ သူ့လည်ပင်းကို ညှစ်လေ၏။

‘နင့်ကား နင်တရားခံ။ နင့်မှာ ပဲ အပြစ်ရှိတာ’

တစ်လလောက်ကြာတဲ့ အထိ ၃ - ၄ ရက်တစ်ခါလောက် လာပြီး ခြောက်လှန့်နေသည့်အခါ ရဲမာန် ဘုရားတွေစုံအောင် လျှောက်ဖူးပြီး ရှိခိုးရ၊ ဆုတောင်းရပါသည် ။

မေမေကတော့ ‘သား စွဲလမ်းလို့ ဖြစ်တာပါတဲ့ ။ သူ့ကိုအမျှဝေ ကုသိုလ်လုပ်ပေးလိုက်’ဆိုလို့ သူ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးတွေ စိတ်၊ ပရိတ်တွေရွတ်သည် ။

‘လာပါစေဦး သရဲမတော့ ကမ္မဝါ ဖတ်ပစ်လိုက်မယ်’

(၅) ရက်လောက်ကြာသည့်အခါ ထိုသရဲမ သူ့အိပ်မက်ထဲသို့ ရောက်လာတာပါပဲ။ သူကလည်း အိပ်မက်ထဲမှာ ပင် ပရိတ်တွေရွတ်၊ ဂါထာတွေရွတ်တော့ သည် တစ်ခါ သရဲက ဗျူဟာပြောင်းသွားသည် ။

သူ့ကို ဆဲဆို ကြိမ်းမောင်းခြင်း မပြုလုပ်တော့ဘဲ မျက်ရည်တွေနှင့် အသနားခံခဲ့သည် မှာ -

‘ငါ့သားသမီးလေးတွေ ဒုက္ခအကြီးအကျယ်ရောက်နေလို့ ပါ။ နင် သွားပြီး ကူညီပေးပါ။ ကယ်တင်ပေးပါ’

‘ခင်ဗျား နောက်လိုက်ပြီး နှောင့်ယှက်ဦးမှာ လား ပြော’

‘မနှောင့်ယှက်တော့ပါဘူး၊ ငါ့ကလေးတွေကိုသာ ကူညီပေးပါ။ ငါ့ကလေး သုံးယောက်။’

သရဲဘဝရောက်တာတောင် မကျွတ်နိုင် မလွတ်နိုင်သည့် သရဲမအားသူ အမျှအတန်း ဝေပေးလိုက်တော့ သာဓုခေါ်ရင်း သူ့ကို နောက်ဆုံးတောင်းပန်သွားခဲ့သည် ။

‘ငါ့ကို ကားတိုက်မိတဲ့ အနားကနေ သဲလွန်စရာပြီး ငါ့ကလေးတွေကို ကူညီပါ’

သာဓုခေါ်ရင်း သရဲမ ပျောက်ကွယ်သွားတော့ သူ့နှာခေါင်းထဲမှာ စံပယ်ရနံ့တွေပဲ သင်းပျံ့ထုံကျန်ခဲ့လေသည် ။
